"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ମାୟାଜିତ୍ ହେବା ପାଇଁ ଭୁଲ୍ କରିବା ବନ୍ଦ କର, କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଏବଂ ନିଜେ ଦୁଃଖି ହେବା — ଏହା ବହୁତ ବଡ ଭୁଲ୍ ଯାହାକି ତୁମମାନଙ୍କୁ କରିବାର ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବାଙ୍କର କେଉଁ ଗୋଟିଏ ଆଶା ରହିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ଆଶା ରଖିଛନ୍ତି ଯେ ମୋର ସବୁ ପିଲାମାନେ ମୋ ଭଳି ସଦା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ । ବାବା ସଦା ପବିତ୍ର ତେଣୁ ସେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କଳା (ପତିତ)ରୁ ଗୋରା (ପବିତ୍ର) କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ମାୟା କଳା କରିଦେଉଛି, ବାବା ଗୋରା କରୁଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଗୋରା ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କଳା, ପତିତ ଲୋକମାନେ ଯାଇ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜକୁ ନୀଚ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି — ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ଗୋରା ବା ସତୋପ୍ରଧାନ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ? ଏକଥା ବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମର ଆତ୍ମା ଯାହାକି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି ତାକୁ ସତୋପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ, ସ୍ୱର୍ଗକୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଯୁଗ କୁହାଯାଏ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଜାଣୁଛି, ଆମର ଆତ୍ମା ଏବେ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ସହିତ ଶରୀର ମଧ୍ୟ କଳା ହୋଇଯାଇଛି । ଆଗରୁ ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଥିଲ, କହୁଥିଲ ଏମାନେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ତ କଳା ଭୂତ ସଦୃଶ ଅଟୁ । କାରଣ ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଏବେ ଯଦି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମନ୍ଦିରକୁ ଯିବ ତେବେ ଭାବିବ ଯେ ଆମେ ତ ପ୍ରଥମେ ଏହିଭଳି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଥିଲୁ, ଏବେ କଳା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତୀ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜକୁ କଳା, ପତିତ, ପାପୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ବିବାହ ପରେ ପ୍ରଥମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଆନ୍ତି । ଉଭୟ ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ବିବାହ ପରେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତାଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ନିଜକୁ ବିକାରୀ ପତିତ ବୋଲି କହଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଏଭଳି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହେବା ପରେ ହିଁ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମା କରନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିର ସବୁଠି ବିବାହ ଉତ୍ସବ କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ପତିତ ହେବା ପାଇଁ କଙ୍କଣ ବାନ୍ଧୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏବେ ଗୋରା (ପବିତ୍ର) ହେବା ପାଇଁ କଙ୍କଣ ବାନ୍ଧୁଛ ସେଥିପାଇଁ ଗୋରା କରାଉଥିବା ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ରଥର ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ଶିବବାବା ବସିଛନ୍ତି, ସିଏ ପରମ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଏହି ଆଶା ରହୁଛି ଯେ ମୋର ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଗୋରା ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ । କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ । ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମାକୁ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖି ଦେଖି ଭାବୁଛ ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ହୋଇଯିବୁ । ତେବେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏମିତି ନୁହେଁ, ବାସ୍ ଆମେ ତ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଗଲୁ । ପୁଣି ଲୌକିକ ଘରକୁ ଯିବା ପରେ ନିଜ-ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗିଯାଉଛ ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ଆତ୍ମା ରହୁଛି । ଅକାଳ ଆତ୍ମାର ଏହା ହେଉଛି ସିଂହାସନ, ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ବସିଛ । ତେବେ ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ମିଳିଛି । ଏହି କଥାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ହେବା କିଛି ସହଜ କଥା ନୁହେଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ୟାଙ୍କ ଭଳି ପବିତ୍ର ହେଉଛୁ । ତେବେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଲେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇପାରିବ, ପୁଣି ନିଜକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା ବୋଲି କହିପାରିବ । ଆମେ ଏହିଭଳି ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛେ କିନ୍ତୁ ମାୟା ଆମକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । କେହି କେହି ଏଠାରେ ପୁଣି ବାହାରକୁ ଗଲା ପରେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚୟ କରାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଦେଖ । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେତେ ଗୁଣ ଭରି ରହିଛି ତାହା ମୁଁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲି ଧାରଣ କରିଛି ? ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଏଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ଏହିଭଳି ବାବା ହିଁ କରାଇବେ । ଅନ୍ୟ କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରାଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା... । ଏହି କଥାକୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏକଥା ଭକ୍ତମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିଛନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି ବି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀମତ ନେଉଛ । ଏକଥା ଭଲ ଭାବରେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଏହିଭଳି ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ, ପାପକୁ ଭସ୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ତ ଗୋରା କିନ୍ତୁ ମନ୍ଦିରମାନଙ୍କରେ ଶ୍ୟାମଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ରଘୁନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ରାମଙ୍କୁ କଳା କରିଛନ୍ତି

— କାହିଁକି ? ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କଥା ତ ବହୁତ ଛୋଟ । ରାମ ହେଉଛନ୍ତି ତ୍ରେତାଯୁଗର । କେବଳ ଦୁଇ କଳାର ଫରକ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଇଏ ଆରମ୍ଭରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁନ୍ଦର ଥିଲେ । ପ୍ରଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି । ତେଣୁ ଯେତେ ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବ ସେତେ କମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । କାରଣ ମେହନତ କରୁନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପାପ ଭସ୍ମ ହେଉ ନାହିଁ, ତେଣୁ ପଦ ମଧ୍ୟ କମ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ତୁମର ବହୁତ ବଡ ଶତ୍ରୁ, ଯିଏକି ତୁମକୁ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ କରିଦେଇଛି । ସିଏ ଦେଖୁଛି ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର କରୁଥିବା ବାବା ଆସିଗଲେଣି ତେଣୁ ସେ ବିରୋଧ କରୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଅଧାକଳ୍ପ ମାୟାର ପାର୍ଟ ଚାଲୁଛି । ମାୟା ବାରମ୍ବାର ମୁଖ ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ବୁଲାଇଦେଉଛି । ତେଣୁ କେହି କେହି ବାବାଙ୍କୁ ପତ୍ର ଲେଖୁଛନ୍ତି — ବାବା, ମାୟା ମୋତେ ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ଯୁଦ୍ଧ । ତୁମେ ଗୋରାରୁ କଳା ପୁଣି କଳାରୁ ଗୋରା ହେଉଛ, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଖେଳ । ତେବେ ବାବା ସେହିମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଭାରତରେ ପାଦ ରଖୁଛନ୍ତି । ଏମିତି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତ ଭାରତବାସୀ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ସମୟ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ । ତେଣୁ ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର କାରଣ ଆମକୁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର, କାହାକୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, କେବେହେଲେ ଅବହେଳା କର ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଲଗାଅ । ତୁମେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥିଲ ଯେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ସମର୍ପଣ ହେବୁ । ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଧରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଆସିଛ -- ବାବା, ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ହିଁ ଚାଲିବୁ, ପବିତ୍ର ହୋଇ ଦେବତା ହେବୁ । ଆଚ୍ଛା, ଯଦି ତୁମର ଯୁଗଳ ସହଯୋଗ କରୁନାହିଁ ତେବେ ତୁମେ ନିଜେ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଯଦି ଯୁଗଳ ଜ୍ଞାନରେ ଚାଲୁନାହିଁ ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସିଏ ତୁମ ସାଥିରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ଯିଏ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିବ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିଥିବେ, ତାଙ୍କର ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯୋଡି ହେବ । ଅମୁକ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ଯୋଗରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଲ ଗୁଣ ନା । ଗୋପ (ଭାଇ)ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଅଛନ୍ତି । କେହି କେହି ନିଜେ ବି ଜାଣିପାରନ୍ତି ଯେ ମାୟାର ଆକର୍ଷଣ ହେଉଛି । ଏହି ବନ୍ଧନ ତୁଟୁ ହିଁ ନାହିଁ । ବାରମ୍ବାର ନାମ ରୂପର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଉଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନାମ ରୂପରେ ଫସିଯାଅ ନାହିଁ । ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯେମିତି ତୁମେ ନିରାକାର, ସେମିତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର । ମୁଁ ତୁମକୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛି । କାରଣ ଶିକ୍ଷକ ନିଜ ସମାନ କରିବେ ନା । ଯେମିତି ଡାକ୍ତର, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଡାକ୍ତର ହିଁ କରିବେ । ଇଏ ତ ବେହଦର ବାବା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି -- ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଡାକୁଛି — ବାବା ଏଠାକୁ ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ କିପରି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଯେମିତି ହୀରାରେ ମଧ୍ୟ କଳା ଦାଗ ଥାଏ, ସେମିତି ଆତ୍ମାରେ ମଧ୍ୟ ଦାଗ ଲାଗିଛି । ସେହି ଦାଗକୁ ବାହାର କରି ଆତ୍ମା ପୁଣି ପବିତ୍ର ସୁନା ହେଉଛି । କାରଣ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗରେ କେବେହେଲେ ଏମିତି କହିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ତୁମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣର ସଙ୍ଗରେ ରହି ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛୁ କିନ୍ତୁ ଏବେ ଏହିଭଳି ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମ ପାଖରେ ବ୍ୟାଚ୍ ଅଛି । ତା'ଉପରେ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ । ଏହା ହେଉଛି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତୀ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମା ତ କିଛି କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଇଏ ତ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଇଏ ପତିତରୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଏହି ପାଠପଢାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ପାଠପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ ବାବାଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଅଛି, ସିଏ କାହାଠାରୁ ପଢୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ଯାଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଏମିତି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ଏତେ ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠୁ ଆସିଲା ? ନା । ବାବା ତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ଗଙ୍ଗାରେ ସ୍ନାନ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ସମୁଦ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ନାନ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ପୁଣି ସମୁଦ୍ରକୁ ଦେବତା କହି ପୂଜା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ନଦୀର ପ୍ରବାହ ସର୍ବଦା ରହିଥାଏ ତା'ର କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆଦି ସମୟରେ ନଦୀ ମଧ୍ୟ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ପ୍ରବାହମାନ ହେଉଥିଲା । ବନ୍ୟା ଇତ୍ୟାଦିର କଥା ନଥିଲା । କେବେ ମନୁଷ୍ୟ ବନ୍ୟାରେ ବୁଡିଯାଉନଥିଲେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟାରେ ଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । କଳିଯୁଗର ଶେଷ ସମୟରେ କେତେ କୋଟି-କୋଟି ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ବଡ ଥାଏ । ତେବେ ସେଠାରେ କେତେ କମ ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ଥିବେ । ପୁଣି ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ଭିତରେ କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛି । ବୃକ୍ଷର କେତେ ବିସ୍ତାର ହୋଇଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଭାରତରେ କେବଳ ଆମମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଥିଲା । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ କାହାକୁ ଏକଥା ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଥିବ ଯେ ଆମେ ହିଁ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଆମେ ଆତ୍ମିକ ଯୋଦ୍ଧା ହେଉଛୁ ଯୋଗବଳବାଲା, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେବେ କେବେ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀ

ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତେବେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ବିଜୟୀ ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାବା ଆମକୁ ଏହିଭଳି ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଆମକୁ କ'ଣ କରିବା ଦରକାର ? ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ତ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କରୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେତେବେଳେ ଦଲାଲ୍ ରୂପରେ ସତଗୁରୁ ମିଳିଲେ... ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଦଲାଲ ହେଲେ ନା । ଇଏ ତୁମମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡୁଛନ୍ତି । ବାକି ନିର୍ବନ୍ଧର ନାମ ନେବା ଅନୁଚିତ୍ । ଶିବବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ତ ଏପରି କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେମାନେ ପୁଣି ବାବା ଦେଉଥିବା ଜ୍ଞାନକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ବହୁତଙ୍କୁ ନିଜ କର୍ମର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ ପୁଣି ହୃଦୟ ବିଦିରଣ ହେବ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ସମୟ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବିନାଶ ଦେଖିବ । ବହୁତଙ୍କୁ ବୈକୁଣ୍ଠର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଏସବୁ ବହୁତ ଜଲଦି ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ସବୁକିଛି ବାସ୍ତବିକ ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସବୁ କିଛି ନକଲି ଅର୍ଥାତ୍ ଏହାର ସ୍ମାରକୀ ଭାବେ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ କେବଳ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ ସେହିଭଳି ହେଉଛ । ଯାହା ସବୁ ପ୍ରଥମରୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥିଲ ତାହା ସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖିବ । ବିନାଶକୁ ଦେଖିବା କୌଣସି ସାଧାରଣ କଥା ନୁହେଁ । ଯାହାକି ଅବର୍ଣ୍ଣନୀ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଘୋର ରକ୍ତପାତ ହେବ । ଦୁଇ ହାତରେ ତାଳି ବାଜିବା ଭଳି ଉଭୟ କେହି କାହାକୁ ଛାଡିବେ ନାହିଁ । ଭାରତରେ ତ ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନଙ୍କୁ ଅଲଗା କରିଦିଆଯାଇଛି । ଯେମିତି ପରସ୍ପର ଲଢେଇ କରିବେ । ଏହିଭଳି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ତ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଅଲଗା କରିଦେବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପରସ୍ପର ଲଢେଇ କରିବେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଗୋଳା ବାରୁଦ ବିକ୍ରି ହେବ ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ରୋଜଗାର ହୋଇଗଲା ନା । କିନ୍ତୁ ଶେଷ ସମୟରେ ଏହି ଗୋଳା ବାରୁଦା ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଘରେ ବସି ବୋମା ପକାଇବେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ସେଥିରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଅର୍ଥାତ୍ ସେନା ବାହିନୀର ନା ହାତ ହତିଆରର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ସ୍ଥାପନା ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ତେଣୁ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି — କାମ ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହୁଅ ନାହିଁ । କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜଗତଜୀତ୍ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶେଷରେ କାହାକୁ ତ ତୀର ନିଶ୍ଚିତ ଲାଗିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ସମୟ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଏବେ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପିତ ହେବାକୁ ପଡିବ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ମତ ଅନୁସାରେ ହିଁ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ଆଉ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ବହୁତ ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ପବିତ୍ର କରିବାର ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଦାଗ ଅଛି ସେଗୁଡିକୁ ଯାଞ୍ଚ କରି ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ସଦା ସର୍ବଦା ଖୁସି ରୂପକ ଆହାର ଭୋଜନ କରୁଥିବା ଏବଂ ଖୁସି ବାଣ୍ଟୁଥିବା ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଏହି ଦୁନିଆରେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଭଳି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅନ୍ୟ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ଜୀବନରେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ରୂପକ ସିଂହାସନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି, ସର୍ବଦା ଖୁସି ରୂପକ ଆହାର ଭୋଜନ କରୁଛ ଏବଂ ଖୁସି ବାଣ୍ଟୁଛ, ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା ଅଟ । ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚିତ ଜୀବନ ସାରା କଳ୍ପରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବି ଯୁଗରେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥିବ, ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ସେଥିପାଇଁ ତୁମ ହୃଦୟରୁ ବାହାରୁଛି -- ମୋ ଭଳି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆଉ କେହି ନାହାଁନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସଂଗମଯୁଗର ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତର ବିଶ୍ୱରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****